

LUCIANOVIĆ

LUCIANOVIĆ, Melkior (Lucijanović; Melko, Melchiorre), književni povjesničar i folklorist (Lastovo, 30. XI. 1844 – Lastovo, 14. II. 1929). Završio gimnaziju u Dubrovniku 1867, potom do 1870. u Beču studirao povijest, zemljopis i slavensku filologiju. Predavao u gimnazijama u Kotoru 1870–71. i Šibeniku 1871–72. te u splitskoj Velikoj realci od 1873. do umirovljenja 1900. Napisao prikaz povijesti hrvatske i srpske književnosti *Storia della letteratura slava (serba e croata) dalle origini fino ai giorni nostri* (Split 1880; djelomice dopunjeno tiskano i u tršćanskom tjedniku *Il Pensiero slavo*, 1895, 13–19), u kojem je, oslonivši se na književne povijesti i obradivši razdoblje do pol. XVIII. st., uz društveno-povijesni kontekst, najveću pozornost posvetio dubrovačko-dalmatinskoj sastavnici. Inzistirajući na vrijednosti predaje kao izvornom izrazu nacionalnoga bića, u pregledu *Letteratura popolare dei Croati-Serbi (Il Pensiero slavo*, 1895, 1–4; samostalno Trst 1895) bavio se tragovima usmenoga stvaralaštva u povijesnim dokumentima i djelima hrvatskih pisaca, recepcijom pučke pjesme u europskim okvirima, sadržajnom i motivskom podjelom poezije te jednostavnim oblicima proze. Zanimajući se za Lastovo, napose za manifestacije pučke kulture, objavljivao narodne pjesme i prozne tekstove s opisima života i običaja te podacima o položaju i povijesti otoka (*Slovinac*, 1880–81); njegov tekst iz 1877. među najstarijim je sačuvanim opisima lastovskoga karnevala (*Poklad na otoku Lastovu. Slovinac*, 1881, 6). Suradivao u *Manuale del Regno di Dalmazia* L. Mascheke (6–7. Zadar 1876) te sastavio *Katalog učiteljske biblioteke splitske Velike realke (Program C. k. velike realke u Spljetu*, 1896–98). Rukopisi mu se čuvaju u Odsjeku za etnologiju HAZU i Institutu za etnologiju i folkloristiku u Zagrebu.

LIT.: (O knj. *Storia della letteratura slava*): *Slovinac*, 3(1880) 15, str. 300. – *Vienac*, 12(1880) 35, str. 568. – *V. Jagić*: (O knj. *Letteratura popolare*). *Archiv für slavische Philologie* (Berlin), 17(1895) str. 621. – *N. Bonifačić Rožin*: *Grada o narodnoj dramii. Narodna umjetnost*, 1(1962) 1, str. 98, 101, 103. – *Z. Mužinić*: *Vrsni stručnjaci i uspješni pedagozi. Školski vjesnik*, 35(1986) 2, str. 200. – *I. Lozica*: *Hrvatski karnevali. Zagreb* 1997, 171–175. – *A. Jurica*: *Lastovo kroz stoljeća. Lastovo* 2001, 483, 486, 562–563. – *I. Polonijo i L. Šešo*: *Skupljači etnografske i folklorističke građe iz Dalmacije. Etnološka tribina*, 32(2002) 25, str. 140, 148. – *M. Tomasović*: *Provincijalizacija i dekreolitizacija naše nacionalne baštine. Forum*, 43(2004) 7/9, str. 681–682. – *S. Stipčević*: *Srpska književnost u italijanskoj književnoj istoriografiji. Književna istorija (Beograd)*, 39(2007) 131/132, str. 15–17. – *I. Niemčić*: *Lastovski poklad. Zagreb* 2011, 23, 25–30, 35–36. M. Kok.

LUCIĆ → LUČIĆ; LUČIĆ ŠTAFILIC

LUCIĆ, Franjo Ksaver (Lučić, Lucich, Luzzich; Francisco Saverio, Franciscus Xaverius), kanonik (?, 1759 – Zagreb, 29. I. 1835). Sin Dalmatinca. U Padovi je stekao doktorat obaju prava 1799. Kanonik u Puli (kapitularni vikar 1802–06), za francuske uprave 1809. prebjegao u Zagrebačku biskupiju te bio imenovan zagrebačkim kanonikom 1812. U Pulskoj je biskupiji

zabilježen i 1816 (vjerojatno pripremao sjedinjenje s Porečkom). Od 1818. opat benediktinske opatije sv. Jurja (de Lisac) kraj Senja (upravljao njome do kraja života), kalnički arhidakon 1827–32, komarnički od 1832. Bio je i prisjednik Varaždinske i Križevačke županije te apostolski protonotar. Tiskao spis uz izbor za kapitularnoga vikara (S. l., s. a.), posmrtni govor biskupu M. Vrhovcu (Zagreb 1828) i dvije prigodnice biskupu A. Alagoviću (Zagreb 1830). O njegovu djelu *Notizie ecclesiastiche e politiche dell'antichissima città di Pola* (1829) znade se samo posredno.

LIT.: *I. Kukuljević Sakcinski*: *Bibliografia hrvatska*, 1. Zagreb 1860, 87. – *R. Strohal*: *Svećenici hrvatski književnici u 18. i početkom 19. vijeka okraj Velebita. Katolički list*, 61(1910) 49, str. 365. – *Lj. Ivančan*: *Podatci o zagrebačkim kanonicima od 1193. do 1924* (rkp. u Knjižnici Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta u Zagrebu, str. 935). – *V. Spinčić*: *Crte iz hrvatske književne kulture Istre. Zagreb* 1926, 27. – *I. Ostojić*: *Benediktinci u Hrvatskoj*, 3. Split 1965. – *Š. Jurić*: *Croatiae scriptores Latini recentioris aetatis. Zagrabiae* 1971. – *M. Vrhovac*: *Dnevnik – Diarium*, 1–2. Zagreb 1987–2017. – *F. Semi i V. Tacconi*: *Istria e Dalmazia. Uomini e tempi*, 2. (Udine) 1992. – *L. Sitran Rea i G. Piccoli*: *Studenti istriani e fiumani all'Università di Padova dal 1601 al 1974. Treviso* 2004, 111. P. Č.

HANIBAL LUCIĆ. Hvar, Muzej hvarske baštine

LUCIĆ, Hanibal (Lučić, Lucij), pjesnik i dramatičar (Hvar, 1485 – Hvar, 4. XII. 1553). Pripadnik hvarsko-ga patricijata; po majci odvjetao splitskih Petračića. Pretpostavlja se da je osnovnu izobrazbu stekao u Hvaru, gdje je proveo veći dio života, i da je pravo studi-

rao u Italiji. Imao je obiteljske posjede s ladanjsko-gospodarskim sklopovima na Hvaru (Hvar, Stari Grad) i Visu (Kut) te u Hvaru obavljao javne poslove (općinski branitelj, zastupnik plemića pred mletačkom vlasti, gradski sudac, skrbnik stolne crkve). Izbjegnivši za pučkoga ustanka 1510–14, vjerojatno boravio u Trogiru ili Splitu. Književna djela nije tiskao; iz posvete prepjeva Ovidijeve heroide *Pariz Eleni* iz 1519, u kojoj piše J. Martinčiću da je veći dio mladenačkih pjesama »odvargao«, može se zaključiti da mu je opus bio znatno veći. Posmrtno ga je većim dijelom objavio sin mu Antun u knjizi *Skladanja izvarsnih pisan razlicih* (1556), koja sadržava 22 ljubavne pjesme (među njima i alegorijsku *U vrime ko čisto*, koja se katkad zbog prijeporna tumačenja ne uvrštava u ljubavne), prigodne pjesme (*U pohvalu grada Dubrovnika*, dvije nadgrobnice, osam stihovanih poslanica), prepjev *Pariz Eleni* i dramu *Robinja*. U poetički heterogenoj zbirci ljubavnih pjesama prepoznatljivi su dodiri s različitim pjesničkim školama. Osim djela P. Bemba, L. je dobro poznavao i poeziju F. Petrarce (pjesme *Tko čisto izmota* i *Misal se zabude* parafraze su njegovih stihova), L. Ariosta (pjesme *Kad najpri ja tvoje vidih zlate kose*, *Od kola*, *Nesrića ako je*) i talijanskih dvorskih pjesnika, ali i dubrovačkih, napose Dž. Držića, a književna je kritika često isticala i veze s usmenom književnosti te gradskom pučkom pjesmom. Uporabom dvostruko rimovanoga dvanaesterca nasljeduje dubrovačke pjesnike, iako u gradnji stiha ne slijedi tenarno fraziranje, a pjeva i u osmercu (*Jur nijedna na svit vila*) te u petnaesteru (*Od kola*). Pod utjecajem je različitih književnih tradicija, no potvrđuje visok stupanj književnoestetske svijesti o vlastitim poetičkim načelima. Asimilirajući i stvaralački reinterpretirajući varijante petrarkističkoga pjevanja s različitim koncepcijama ljubavi i ideala ljepote, oblikuje iznimno vrijednu sintezu raznovrsnih pjesničkih škola, smjerova i struja, a pritom općeprihvaćeni ljubavni kodeksi i pjesnički izraz individualizira te stvara specifičnu, lucićevsku inačicu petrarkizma. Tankočutni preplet ljubavnih motiva, odmjerenost i toplina lirskoga iskaza, iznimno versifikacijsko umijeće, profinjenost i elegancija stiha, napose u antologijskoj osmeračkoj pjesmi birana leksika i stroga geometrijskoga rasporeda *Jur nijedna na svit vila*, odlike su njegova kancanijera, koji književna kritika drži estetski najuspjelijim djelom hrvatske renesansne ljubavne lirike te »rjetkim biserom hrvatske ljubavne lirike uopće« (D. Fališevac). Književne je poticaje očitovao i prigodnim stihovima – pjesmom *U pohvalu grada Dubrovnika*, u kojoj kao konzervativni plemić hvali dubrovački aristokratski ustroj, nadgrobnicama P. Golubiniću i Martinčiću, te dvanaesteričkim poslanicama Martinčiću, N. Albertiju Matuliću, F. Božićeviću i Milici Cipiko (Korolanović) – pokazujući visoku izobrazbu i zanimanje za znanstvenu i umjetničku tematiku. *Robinjom*, koja je kao samostalno djelo tiskana 1585, obilježio je početke hrvatske dramske književnosti. Ispjevana (oko 1520. prema B. Vodniku, odn. 1527. prema J. Vončini) u 1038

H. LUCIĆ, SCLADANYA IZVARSNICH PISAN RAZLICICH.
Venecija 1556.

dvostruko rimovanih dvanasteraca te, prema navodima u posveti F. Paladiniću, izvođena na pozornici, drama obrađuje motiv oslobodenja zaslužnjene djevojke, kojemu književna historiografija nalazi izvore u folklornoj dramskoj formi moreške, usmenoj epici te djelima iz predrđrićeuskoga teatra (M. Vetranović i N. Nalješković), a izravni poticaj prepoznaje se i u Držićevoj pjesmi *Čudan san*. Oblikovana na zasadama antičke dramske tradicije, to je i najstarija hrvatska višečinska drama te, nakon Držićeve ekloge *Radmio i Ljubmir* i nekih Vetranovićevih djela, najstariji, najpopularniji i najrazrađeniji svjetovni dramski tekst s tematikom iz suvremene hrvatske povijesti, koji se u literaturi redovito naziva »dramskom robinjom«. Tročinska, statična i oskudna radnja, temeljena na ljubavnoj priči, zbiva se u Dubrovniku, gdje mladi Derenčin iskušava vjernost djevojke robinje, koja u njem ne prepoznaje nekadašnjega udvarača, a završava vjenčanjem u nazočnosti dubrovačke vlastele i kneza. Strukturirana uglavnom kao prepričavanje i izvješćivanje (monolozi) o događajima, zanimljiva je i zbog političke pozadine i povijesne kontekstualizacije motiva robinje, kojom se očituje Lucićevo ugrofilstvo. Pseudopovijesni glavni junaci nepostojeći su potomci stvarnih pripadnika plemićkih obitelji, istaknutih u protuturskim borbama (Derenčin je unuk hrvatskoga bana E. Derenčina, a Robinja unuka Blaža Majera, povijesnoga B. Podmanickoga, senjskoga kapetana i hrvatskoga bana). L. je pisao čakavštinom s primjesama štokavskih elemenata, djelo-

H. LUCIĆ, RUBIGNA. Venecija 1585.

mice podrijetlom iz dubrovačke književnosti, a u izboru leksika i frazeologije potvrdio nasljedovanje usmene poezije, gradske popijevke te glagoljaške književnosti. Sin Antun dao je, po svem sudeći, tiskati i u novije doba otkrivenu zbirku talijanskih pjesama, *Sonetti di messer Anibal Lucio Lesignano* (1556), mahom prigodnica u sonetnoj formi upućenih suvremenicima, među ostalim i mletačkim dužnosnicima u Dalmaciji, koja pruža nov uvid u Lucićev odnos prema mletačkoj vlasti (sonete objavio I. Lupić; hrv. prijevod: *Forum*, 2018, 4–6). Među *Glasgowskim stihovima* M. Marulića nalazi se i pjesma (*Ad Phoebum pro Hanibale iuvene poetice studioso*) koja ga hvali kao mladoga pjesnika, a u doba stvaranja hrvatskoga književnoga kanona djelo mu je imalo solidnu recepciju; A. Mažuranić priredio je *Skladanja* (1847), u kritičkom izdanju *Stari pisci hrvatski* objavljene su *Pjesme Petra Hektorovića i Hanibala Lucića* (1874). Drama *Robinja* izvodila se u XX. st. u pučkoj preradbi na Pagu, uprizorena je u osječkom kazalištu (1935), HNK u Zagrebu (1942, 1944; kao *Pir mladog Derenčina s Tirenom* M. Držića, 1939), na Dubrovačkim ljetnim igrama (1954), u Karlovačkom kazalištu (1960), Narodnom kazalištu u Sisku (1960), hvarskom kazalištu (1975), HNK u Splitu (1975, 1980) i na Splitском ljetu (1975), a snimljena je i na kasetu (Croatia Records, 1995). *Jur nijedna na svit vila* adaptirana je 1985. u poetski recital (HNK u Splitu) i uglazbljena (K.

Magdić), a uglazbljena je i pjesma *Vilo ka imaš moć* (D. Stahuljak, 1955; Ž. Ključec, 1987). Magdić je skladao i *Poslanicu Hanibalu* (1998, stihovi J. Fiamengo). L. je uvršten u dvadesetak antologija (*Zbornik proze XVI. i XVII. stoljeća*, 1972; *Mila si nam ti jedina*, 1998; *Vila Hrvatica*, 1998; *Molitvenik hrvatskih pjesama*, 2008; *Sto najljepših pjesama hrvatske književnosti*, 2009; *Šturak i čemerika*, 2010 – sve objavljeno u Zagrebu), a izbor iz opusa snimljen mu je i na kasetu (Jugoton, 1991). U njegovu ljetnikovcu u Hvaru smješten je Muzej hvarske baštine, uređena mu je spomen-soba (portret u ulju, oko 1547, vlasništvo MSU u Zagrebu), a u rodnoj kući – danas samostan benediktina – osnovan je 1986 (na temelju ostavštine iz 1664) Muzej Hanibala Lucića. Brončana su mu poprsja u Hvaru u vrtu ljetnikovca (I. Kerdić) te u katedrali (K. Kovačić), a gipsano (P. Perić) u franjevačkom samostanu. U seriji *Znameniti Hrvati* 2003. izdana je poštanska marka s njegovim likom. God. 2001–04. u Hvaru se održavala međunarodna književna manifestacija *Sonetni dani Hanibala Lucića*.

DJELA: *Scladanya izvarsnich pisan razlicih poctovanoga gospodina Hanibala Lucia, vlastelina hvarschoga*. In Venetia, per Francesco Marcolini, 1556; Zagreb 1847. — *Sonetti di messer Anibal Lucio Lesignano, scritti a diversi*. In Venetia, per Francesco Marcolini, 1556. — *Rubigna gospodina Haniballa Lucia, huarschoga vlastelina*. In Venetia, ad instantia di Ambrosio Mazolletto, 1585; appresso Marco Ginammi, 1638; Zagreb 1942 (više izd. tiskanih u Zagrebu, Varaždinu i Splitu do 2010). — *Pjesme Petra Hektorovića i Hanibala Lucića*. *Stari pisci hrvatski*, 6. Zagreb 1874, 183–298. — *Skladanja izvarsnih pisan razlicih. Robinja. Razlike pisni i poslanice*. *Pet stoljeća hrvatske književnosti*, 7. Zagreb 1968, 27–148. — *Pisni ljuvene*. Hvar–Rijeka 1997. — *Pjesnička djela*. Zagreb 1997.

LIT.: P. J. Šafařík: *Geschichte der südslawischen Literatur*, 1. Prag 1864, 128, 178. — Š. Ljubić: *Ogledalo književne poviesti jugoslavjanske*, 2. Rieka 1869, 373. — F. Maixner: *O hrvatskom prievodu XV(XVI). Ovidijeve heroide Paris Helena od Hanibala Lucića*. *Rad JAZU*, 1888, 91, str. 81–124. — A. Gavrilović: *Lucićeva Robinja i narodna poezija*. *Nastavnik* (Beograd), 9(1898) 7/8, str. 430–432, 500–503. — A. Radić: *Narodni izvorni Lucićevoj Robinji*. *Zbornik za narodni život i običaje Južnih Slavena*, 1899, 4, str. 34–45. — P. Kasandrić: *Pisni ljuvene Hanibala Lucića*. *Glasnik Matice dalmatinske*, 2(1902–03) 3, str. 267–288; 4, str. 380–402. — *Isti*: *Oporuka Hanibala Lucića*. *Zadar* 1903. — A. Petravić: *Jedna važna pjesma iz Komiže na Visu*. *Hrvatska smotra*, 1908, IV/9, str. 167–169. — B. Vodnik (B. Drechsler): *Postanje Lucićeve Robinje*. *Rad JAZU*, 1909, 176, str. 83–134. — G. Novak: *Testamenat Hanibala Lucića i njegove neveste Julije*. *Prilozi za književnost, jezik, istoriju i folklor* (Beograd), 1928, VIII/1–2, str. 117–134. — A. Dobronić: *Robinja Hanibala Lucića i muzičko-dramska pučka gluma u Pagu*. *Vjesnik Etnografskog muzeja u Zagrebu*, 2(1936) 3/4, str. 40–90. — V. Lozovina: *Dalmacija u hrvatskoj književnosti*. Zagreb 1936, 80–83. — T. Matic: *Prinos za historijal motiva Lucićeve Robinje*. *Grada za povijest književnosti hrvatske*, 1951, 21, str. 245–248. — M. Franičević: *Uz stihove Hanibala Lucića*. *Mogućnosti*, 1(1954) 1, str. 46–50. — J. Ravlić: *Hvar Hanibala Lucića*. *Ibid.*, 8, str. 531–537, 542–544. — *Isti*: *Politički pogledi Hanibala Lucića*. *Historijski pregled* (Beograd), 1(1954) 2, str. 27–31. — R. Moskatelo: *Hanibal Lucić i Hvarska buna*. *Riječka revija*, 3(1954) 1/2, str. 54–60. — M. Kom-

bol: Hanibal Lucić. *Literatura*, 1(1957) 7/8, str. 735–737. — *M. Franičević*: Nad kanconijerom H. Lucića. *Izraz*, 3(1959) V/1, str. 94–104. — *M. Kombat*: Povijest hrvatske književnosti do narodnog preporoda. Zagreb 1961. — *M. Franičević*: Ritmička osnova u stihu hrvatskih pjesnika XV. i XVI. stoljeća. *Rad JAZU*, 1963, 333, str. 14–16, 24–25. — *Isti*: Skladanja izvrsnih pisan razlikih Hanibala Lucića. *Forum*, 6(1967) 9/10, str. 404–418. — *J. Vončina*: Jedna od mogućih analiza Lucićeve Vile. *Umjetnost riječi*, 9(1967) 4, str. 297–309. — *M. Franičević*: Hanibal Lucić (predgovor s bibliografijom). U: *Pet stoljeća hrvatske književnosti*, 7. Zagreb 1968, 7–24. — *B. Klaić*: Jezik Hanibala Lucića i Petra Hektorovića. U: *Ibid.*, str. 267–324. — *Ž. Puratić*: Neki prepjevi i preradbe Ovidijevih pjesama u hrvatskoj književnosti. *Živa antika* (Skopje), 22(1972) str. 234–238. — *N. Batušić*: Pogledi na kazališni život Hvara u XVI, XVII i XVIII stoljeću te njegovu mjestu u europskim glumišnim zbivanjima. *Encyclopaedia moderna*, 7(1973) 22, str. 102–104. — *F. Švelec*: Robinja Hanibala Lucića. *Mogućnosti*, 20(1973) 7, str. 668–681. — *S. P. Novak*: Nešto o vezi Mavra Vetrarovića i Hanibala Lucića. *Hvarski zbornik*, 2(1974) str. 353–368. — *N. Kolumbić*: Izvori hvarskoj Robinji i dramsko-umjetnički dometi njezina autora. *Mogućnosti*, 23(1976) 3/4, str. 239–252. — *S. P. Novak*: Hrvatske dramske robinje. *Ibid.*, str. 294–309. — *Isti*: Nešto o navodno neriješenom postanju paške Robinje iz Lucićeve. *Hvarski zbornik*, 4(1976) str. 357–370. — *V. Rabadan*: Put Lucićeve Robinje na hrvatski Sjever. *Marulić*, 9(1976) 3, str. 187–193; 4, str. 273–289. — *I. Frangeš*: Drevni glasi. *Nacrt hrvatske književnosti do preporoda*. *Forum*, 16(1977) 3, str. 337–338, 342. — *N. Batušić*: Povijest hrvatskoga kazališta. Zagreb 1978, 42–45. — *C. Fisković*: Baština starih hrvatskih pisaca. *Split* 1978, 167–236. — *J. Rapacka*: Antipetrarkizam u stvaralaštvu Hanibala Lucića. U: *Petrarca i petrarkizam u slavenskim zemljama*. Zagreb–Dubrovnik 1978, 461–467. — *S. P. Novak*: Hrvatska drama do narodnog preporoda. *Split* 1984, 131–137. — *R. Bogišić*: Ljubav u pjesničkom zagrljaju. *Vjesnik*, 45(1985) 28. XII, Pr., str. 18. — *S. P. Novak*: O Robinji Hanibala Lucića i njenom odnosu prema sijenskom dramaturškom istovrsniku. *Forum*, 24(1985) 4/5, str. 973–983. — Hanibal Lucić. *Dani Hvarskog kazališta*, 13. *Split* 1987. — *R. Bogišić*: Zlatna jabuka Hanibala Lucića. *Umjetnost riječi*, 31(1987) 2, str. 179–191. — *M. Tomasović*: Robinja, dramska igra. U: *Robinja*. Zagreb 1988, 197–203. — *J. Talanga*: Hanibal Lucić i Teofrast. *Prilozi za istraživanje hrvatske filozofske baštine*, 15(1989) 1/2, str. 171–173. — *D. Fališevac*: Pjesništvo Hanibala Lucića. U: *Pisni ljuvene*. Rijeka 1997, 55–58. — *N. Petrić*: De Caterino poeta Pharensi. *Colloquia Maruliana*, 7(1998) str. 215–225. — *J. Kovačić*: Nekoliko podataka o Hanibalu Luciću. *Mogućnosti*, 46(1999) 7/9, str. 178–190. — *Z. Kravar*: Petnaesterac 8+7 u staroj hrvatskoj lirici. U: *Umijeće interpretacije*. Zagreb 2000, 89–94. — *J. Fiamengo*: Sonetni dani. *Slobodna Dalmacija*, 57(2001) 24. II, str. 46. — *R. Bogišić*: Jutarnji snovi Hanibala Lucića. *Forum*, 42(2003) 10/12, str. 1469–1486. — *M. Tatarin*: Predgovor. U: *Stara hrvatska drama*. Zagreb 2003, 10–14. — *A. Tudor*: Ljetnikovac Hanibala Lucića u Starom Gradu na Hvaru. *Radovi Instituta za povijest umjetnosti*, 2003, 27, str. 119–131. — *D. Dukić*: Sultanova djeca. *Zadar* 2004, 51–53. — *N. Kolumbić*: Poticaji i nadahnuća. Zagreb 2005, 153–166. — *A. Tudor*: Prilog poznavanju ljetnikovca Hanibala Lucića u Hvaru. *Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji* 2005–07, 41, str. 341–362. — *Isti*: Ladanjski prostori Hanibala Lucića na otoku Visu. U: *Kultura ladanja*. Zagreb 2006, 103–104. — *T. Bogdan*: Grad, država, poredak. *Forum*, 47(2008) 10/12, str. 1321–1339. — *I. Olujić*: Renesansna drama Robinja kao izvor za modernistički roman Giga Ba-

rićeva. *Romanoslavica* (Bucuresti), 44(2009) str. 149–157. — *T. Bogdan*: Ljubavi razlike. *Tekstualni subjekt u hrvatskoj ljubavnoj lirici* 15. i 16. stoljeća. Zagreb 2012. — *D. Dulibić-Paljar*: Kritička recepcija Robinje Hanibala Lucića od 1869. do 2011. *Croatia et Slavica Iadertina*, 8(2012) 1, str. 99–116. — *L. Ljubić*: Lucićeva Robinja u hrvatskom kazalištu. *Dani Hvarskog kazališta*, 38. Zagreb–Split 2012, 73–98. — *G. Pavlič*: O Robinjinom robovanju. *Ibid.*, str. 99–114. — *T. Bogdan*: Jur nijedna na svit vila – novo čitanje. *Dani Hvarskog kazališta*, 40. Zagreb–Split 2014, 125–151. — *I. Lupić*: Italian Poetry in Early Modern Dalmatia: the Strange Case of Hanibal Lucić (1485–1553). *Colloquia Maruliana*, 27(2018) str. 5–41. La. P.

LUCIĆ, Ljubo (Tadija), povijesni i vjerski pisac (Jaklići kraj Prozora, 2. X. 1931 – Zagreb, 20. XII. 1995). Franjevcima pristupio 1949. Završio Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom 1952. te studij na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu 1958; za svećenika zaređen 1957. Doktorirao 1964. na Teološkom fakultetu u Ljubljani tezom *Motivi vjerodostojnosti i privlačivosti kršćanske objave u apologetici svetog Augustina* (izvadak tiskan u Sarajevu 1967). Bio kapelan u Šćitu 1958–59. Na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu profesor fundamentalne teologije, nauka o vjeri, sakramenata i povijesti religija 1961–95. te rektor 1974–76. Gvardijan samostana sv. Ante u Sarajevu 1973–79. Bavio se pastoralnim i karitativnim radom te surađivao u periodicima *Dobri Pastir* (1966, 1977; istoimeni kalendar, 1967, 1988–91), *Bosna Srebrena* (1974, 1976–78, 1981–82, 1984, 1986, 1990, 1995), *Bilten Franjevačke teologije u Sarajevu* (1977–79, 1994, 2000), *Jukić* (1979), *Svjetlo riječi* (1983–95; urednik 1985–94), *Nova et vetera* (1989), *Bosna Franciscana* (1995), *Kačić* (1995–96) i *Kalendar sv. Ante* (1995). Posmrtno su mu objavljeni djelo o povijesti, tradiciji i životu rodnoga kraja (*Rama kroz stoljeća*, 2002) te zapisci o ratnom zbivanju u Sarajevu (*Između neba i granata*, 2005–2006) i odabrani tiskani i rukopisni tekstovi (*Osuđeni na nadu*, 2012). Pri franjevačkom samostanu u Šćitu 2007. osnovana je Umjetnička galerija »Fra Ljubo Lucić«.

DJELA: *Rama kroz stoljeća*. Rama–Sarajevo 2002. — *Između neba i granata*. *Sarajevski dnevnik 1992–1995*, 1–2. Sarajevo –Zagreb 2005–2006, 2007–2011². — *Osuđeni na nadu*. Sarajevo 2012.

LIT.: *A. S. Kovačić*: Biobibliografija franjevaca Bosne Srebrenne. Sarajevo 1991. — (Nekrolozi): *Bilten Franjevačke teologije u Sarajevu*, 23(1995–96) 1, str. 129–131; *Bosna Srebrena*, 47(1996) 1, str. 11–28; *Svjetlo riječi*, 14(1996) 154, str. 6–7. — *P. Maass*: *Love Thy Neighbor. A Story of War*. New York 1996. — (O knj. *Rama kroz stoljeća*): *L. Markešić*, *Bilten Franjevačke teologije u Sarajevu*, 29(2001–02) 1/2, str. 327–329. — *M. Karamatić*, *Bosna Franciscana*, 10(2002) 17, str. 335–336. — *M. Dragić*, *Ibid.*, 11(2003) 18, str. 314–318. — *A. Barun*: *Svjedoci i učitelji*. Sarajevo–Zagreb 2003. — *A. Šimić*: (O knj. *Između neba i granata*). *Oslobodjenje*, 63(2006) 11. III. — *I. Lovrenović*: Predgovor. U: *Osuđeni na nadu*. Sarajevo 2012. I. Arm.

LUCIĆ, Radoslav (Lučić; Radivoj, Radosav), klesar (XVI. st.). God. 1520. obvezao se s Radoslavom Ratkovićem predstavnicima dominikanskoga samostana u Dubrovniku da će između knjižnice i zvonika izraditi